

Tudós-Takács János: Bolsevizmus az Egyházban

2014 január 16. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

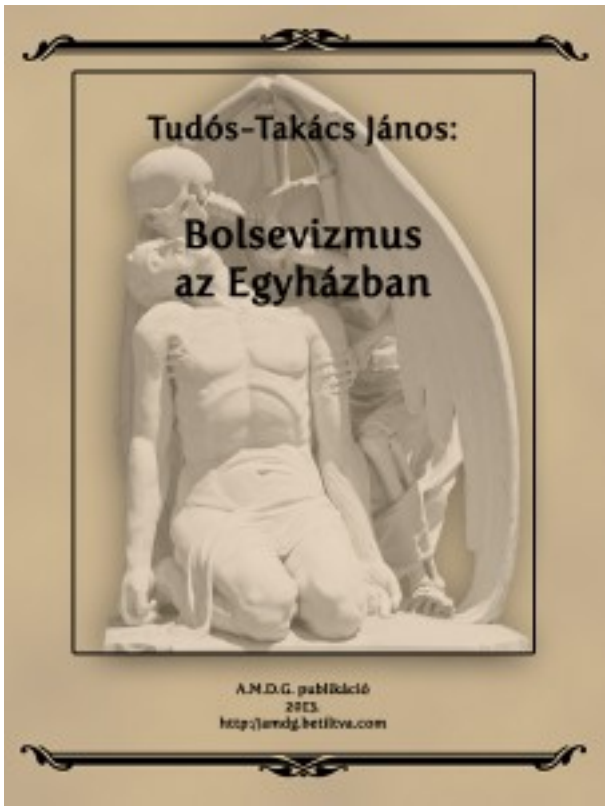
Értékelés kiválasztása
Még nincs értékelve

Mérték

Dietrich von Hildebrand, a világhír? német származású amerikai professzor a „Trojan Horse in the City of God” (A trójai faló Isten városában) cím? könyvében (Chicago, 1967.) {...}

I. SZERZETESI DIKTATÚRA ÉS KARTOTÉKRENDSZER

{...} megdöbbent?en érzékletes képet rajzol a katolikus egyházba befurakodott, annak lényegét?l idegen, hamis és ellenséges eszmékr?l, amelyek mintegy ötödik hadoszlopként belülr?l sorvasztják azt, kaput tárva a küls? ellenség számára. Noha Jézus megígérte Egyházának, hogy „a pokol kapui nem vesznek er?t rajta” (Mt 16,18), aminek alapján a katolikus dogma szilárdan vallja, hogy a pápa tévedhetetlen, amikor az egész Egyház számára, mint legf?bb pásztor, hit és erkölcs dolgában és végérvényesen tanít, ez nem nyújt garanciát az ellen, hogy bizonyos teológiai könyvekben, és bizonyos egyházi személyek politikai és szervezési gyakorlatában ne rejt?zzön el az a bizonyos trójai faló…

Az Egyházba befurakodott ellenséges eszmék és gyakorlatok közül a legtöbb kárt a bolsevista eszme és gyakorlat okozta, aminek kártékony voltára XI. Piusz pápa is felhívta a figyelmet 1935-ben, a „Divini Redemptoris” kezdet? enciklikájában. Joggal állapította meg a harmincas évek elején Tóth Tihamér, hogy a világtörténelem legnagyobb tragédiája lenne a bolsevizmus diadala. Pedig akkor még csupán a vörös hatalomátvétellel kapcsolatos lenini, és a kolhozosítással kapcsolatos sztálini tömeggyilkosságok voltak ismeretesek. Ma, a katyni tömeggyilkosságok és a Gulágok rémtetteinek ismeretében, a Kelet-Európára Sztálin által Teheránban-Jaltában-Potsdamban ráer?szakolt rabszolgaság 45 esztendeje után, a 301. és 298. parcellában nyugvó magyar vértanúk sírjánál Tóth Tihamér szavai különösen igaznak t?nnek! Valóban, a világtörténelemben még nem volt politikai gyakorlat, ami annyi könnyet, vért, gyötrelmet és kárt okozott, mint 70 év alatt a bolsevizmus! És nincsen olyan eszme, ami annyira szöges ellentétben állna az Egyház teológiájával, mint az ateista bolsevizmus ideológiája! És mégis: a történelem nagy paradoxonjaként bizonyos egyházi személyek szervezési, ill. politikai koncepcióiban, és bizonyos teológiai eszmékben ott rejt?zködött, s?t még ma is ott rejt?zködik a sátáni bolsevizmus trójai falova…

A bolsevizmus és a katolikus Egyház kapcsolata nemcsak abban áll, hogy bizonyos gyakorlatok és tanok bolsevista részr?l beszivárogtak az Egyházba, belülr?l fert?zve és mételyezve azt. A kapcsolat kölcsönös: történelmi tény, hogy bizonyos bolsevista gyakorlatok egyházi ihletés?ek, Lenin el?tt évszázadokon keresztül széles körben elterjedt gyakorlatok voltak az Egyházon belül és Lenin tudatosan vette át, és alkalmazta saját céljaihoz azokat. Mik voltak ezek a gyakorlatok?

Loyolai Szent Ignác rendjének szervezete és a bolsevista diktatúra

A spanyol nemesi családból származó Loyolai Szent Ignác 1540-ben alapította meg szerzetesrendjét, a Jézus Társaságát. Ez a rend az addigi szerzetesrendekt?l mer?ben eltér? szervezeti felépítéssel rendelkezett.

A korábban alapított szerzetesrendekben az elöljárókat általában választották. A választás meghatározott id?re szólt. Ugyanazt a személyt ugyanarra a posztra csak legfeljebb kétszer, vagy háromszor lehetett megválasztani. Ezért a rendi elöljárók személye s?r?n váltakozott. Ugyanez vonatkozott a legf?bb elöljáró személyére is.

A Loyolai Szent Ignác által életre hívott jezsuita rendben csak egyetlen személyt, a rend legf?bb elöljáróját, a generálist választják meg a rendtagok. A választás a generális élete végéig szól. Az összes többi elöljárói tisztséget a generális kinevezése útján töltik be. Ezért a jezsuita rend szervezeti felépítése megteremtette az Egyházon belül az egyszemélyes diktatórikus kormányzati forma prototípusát.

A generális által kinevezett elöljárók és a többi rendtagok a generálisnak teljes engedelmességgel tartoznak. Maga az engedelmesség nem ignáci találmány, hiszen az engedelmességi fogadalom az Egyház valamennyi rendjének közös sajátja. Az engedelmesség azonban a jezsuita rendben új jelentést nyer, amennyiben a jezsuita nemcsak a tett, hanem az értelem engedelmességére is kötelezve van. Más rendekben elég az, hogy az alattvaló maradéktalanul teljesíti elöljárója intézkedéseit, akár helyesli azokat, akár nem, a jezsuita azonban bens?leg, értelmileg is helyeselni tartozik elöljárója intézkedéseit.

A többi szerzetesrendnek szervezeti modellje a család. Ennek megfelel?en az elöljáró szerepe a családf?höz, az apához hasonló. A jezsuiták szervezeti modellje a hadsereg, s így az elöljáró szerepe is katonai parancsnoki jelleg?.

Az Ignác által megkívánt „értelmi engedelmesség” és katonás fegyelem olyan embereket tételez fel, akiknek már nincs saját véleményük, saját akaratuk, ezek mintegy elhaltak benne. Ezért az Ignác által ideálisnak tekintett jezsuita olyan, mint a holttest *(sicut cadaver)*, amellyel elöljárója azt tesz, amit akar. Szerinte az ideális szerzetesi beállítottság a közömbösség*(indifferentia)*: az eszményi jezsuitának teljesen mindegy, hogy az elöljárója elhelyezi egy új rendtartományba, vagy sem, hogy egész életén át egyszer? lelkipásztori munkát végez, vagy egyetemi katedrán ül. Erre az indifferentiára, erre a lelki közömbösségre kell magát minden jezsuitának nevelnie.

Az egyszer megválasztott generális élete végéig generális, de az egyszer? rendtag soha sincs „bebiztosított” helyzetben. A rendnek csak kevés ünnepélyes fogadalmas tagja van, a többségük csak egyszer?, 3 évre szóló fogadalmat tesz, és ha az ignáci normák szerint nem felel meg, bármikor elbocsájtható a rendb?l. Ezzel Ignác azt kívánta elérni, hogy senki se érezze biztonságban magát, mindenki igyekezzék a maximumot kihozni önmagából.

A jezsuita vezetés ? és maga a generális is ? teljes kör? információval akar rendelkezni a rendtagokról. Ennek érdekében minden újonc testvérnek van egy ú. n. kijelölt „?rangyala”, aki az ? megfigyelésére van ráállítva, és aki a figyelése eredményeir?l, a tapasztalatairól az elöljárók felé beszámolási kötelezettséggel tartozik. A megfigyelt testvér természetesen nem tudja, hogy ki az ? figyel?je. Persze a kijelölt „?rangyalnak” is van „?rangyala”, aki titokban ellen?rzi ?t. A vezetés célja mindenkir?l állandóan „naprakész” információval rendelkezni.

Minden jezsuitának személyi lapja, kartotékja van, amelyen a rendi vezetés rögzíti a vele kapcsolatos információkat. Élete során bárhová is legyen áthelyezve a jezsuita, kerüljön Afrikába, vagy a Távol-Keletre, ez a személyi lap, ill. dosszié mindenüvé elkíséri ?t. A múltját mindenhová magával viszi, nem kezdhet „tiszta lapot” sehol, sohasem.

Amint látható, Loyolai Szent Ignác ezzel a szervezési koncepciójával az Egyházon belül az egyszemélyi diktatúrát, a besúgó-rendszert és a személyi kartotékok rendszerét hívta életbe. Mindezek egy olyan szerzetesrenden belül, amelyben egyébként a jézusi testvéri szeretet szelleme uralkodik, emberileg elviselhet?k, f?leg abban a tudatban, hogy az elöljárók ? Ignác szavával élve ? „Isten nagyobb dics?ségét” szolgálják, bár igen sok ember számára az ily módon megélt, ill. megszervezett szerzetesi élet idegenszer?. Ha azonban a vallásos közeg hiányzik, és az egyszemélyi diktatúra, a besúgórendszer és a személyi kartotékok rendszere ateista elvekkel párosul, és amikor nem szabad akarattal, önként veti alá magát az egyén az egyszemélyes diktatúrának, hanem milliókat kényszerítenek fegyveres er?szakkal ugyanerre, akkor már nem „Isten nagyobb dics?ségének” szolgálatáról, hanem a megvalósult földi pokolról van szó… Miként Ignác után 400 évvel a bolsevista diktatúrák esetében!

Loyolai Szent Ignác nem is álmodta, még kevésbé óhajtotta, hogy az ? koncepciója „a gonosz birodalmának” szolgáljon mintául egykoron. Az ? célja az ellenreformáció támogatása, az újonnan keletkezett protestantizmus hatékony leküzdése volt. Ignác személy szerint semmiképpen nem hibáztatható azért, hogy azokat az eszközöket, amelyeket ? a protestantizmus leküzdésére célszer?nek ítélt, valaki más 400 évvel kés?bb valamennyi vallás er?szakos kiirtása céljából használja majd fel. Pedig pontosan így történt.

II.

LENINI DIKTATÚRA ÉS KARTOTÉKRENDSZER

Lenin maga is bevallotta, hogy sokat tanulmányozta Loyolai Szent Ignác szabályzatát és rendjének szervezetét. A jezsuiták sikereit és világméret? vallási és politikai befolyását jól ismerte. A XIX. sz.-i marxizmustól jelent?sen eltér? bolsevista célkit?zései Leninnek már megvoltak. Csupán azok megvalósítására szolgáló eszközökre volt szüksége. Akkor jött „kapóra” Leninnek Ignác, miként 100 évvel korábban Marxnak Hegel.

A bolsevizmus mindenütt, ahol hatalomra jutott, egyszemélyes diktatúrát hozott létre. Az ú. n. kollektív vezetés elve csupán spanyolfal volt a Párt mindenkori f?titkára, ill. els? titkára számára. Nem hozott jelent?s változást ebb?l a szempontból a XX. kongresszus sem. Ezt követ?en a „személyi kultusz” retorikája lehalkult, ám az egyszemélyes vezetés diktatórikus hatalma változatlan maradt. Ignác koncepciójának megfelel?en a Párt legf?bb vezet?jét is választják. Ám amíg a jezsuitáknál ez valóban szabad, titkos választás, addig ez a bolsevista államokban csupán szemfényvesztés, hiszen a leend? diktátor feltétlenül az lesz, aki a legnagyobb fegyveres hatalommal rendelkezik. S miként a generális megválasztása után a jezsuita rendben nincs helye többé semmiféle demokráciának, ugyanúgy a bolsevista diktatúrától is idegen az igazi (nem névleges) többpártrendszer, és a parlamenti törvényhozás helyébe a diktatúra rendeleti kormányzása lép. Ahogy a generális hatalma életfogytiglani, ugyanúgy a bolsevik diktátoré, még akkor is, ha papíron csak meghatározott id?re szól a megválasztása. Amíg a vörös diktátor kezében van a fegyveres hatalom, addig mindig újra meg újra meg fogják ?t választani. A bolsevik diktátort puccsszer?en meg lehet buktatni (mint Hruscsovot), de lehetetlen demokratikus úton leváltani.

Ignác ellenvélemény és önálló akarat nélkülivé kívánta alattvalóit nevelni, Lenin a bolsevista állam rabszolgává kényszerített állampolgárait ideológiai sulykolás által akarta önálló, személyes véleményük?l megfosztani, és a terrorizált, megalázott, összetört személyiséget akarat nélküli bábokként kívánta saját céljai érdekében mozgatni. Ignác nevelni akart, Lenin kényszeríteni, de az elérend? eszmény mindkett?jüknél ugyanaz: az önálló gondolkodás, önálló akarat nélküli, vakon engedelmesked? tömeg.

A jezsuita elöljárókhoz hasonlóan a bolsevista hatóságok is mindenkir?l mindent tudni akarnak. Ezt a célt szolgálta a jezsuitáknál a már ismertetett „?rangyal-rendszer”, a bolsevista államban pedig a besúgó-hálózat. Azt lehetne persze mondani, hogy titkosszolgálata minden államnak van, tehát a titkosszolgálat nem bolsevista specialitás. Azonban a nem-bolsevista államokban a titkosszolgálat kizárólag az állam küls? ellenségei (és azok bels? ügynökei) ellen harcol, a bolsevista államban viszont jelent?s szerepet játszik a bels? elhárítás, amely a rendszer minden tényleges és lehetséges bels? ellenzékét szemmel tartja (miként Ignác „?rangyal-rendszere” sem az Egyház ellenségeit, hanem a jezsuita rendtagokat tartotta megfigyelés alatt). A családi életre jellemz? bizalom teljes hiánya, a totális gyanakvás, az örökös ellen?rzés, és szüntelen bizonyítani akarás az ateista állami környezetben neurotizált, ill. erkölcsileg gerinctörött embertömeget eredményez, amellyel ugyan a bolsevik diktatúra nem tud semmiféle heroikus tettet végrehajtani, de amely ? legalábbis a bolsevista vezet?k számításai szerint ? nem veszélyezteti a zsarnoki uralmat.

A jezsuiták személyi kartotékjához hasonlóan a bolsevista állam is dossziékba gy?jti a besúgó-hálózat által szállított, és sokszorosan leellen?rzött információkat. S miként a jezsuitát elkíséri élete végéig az a dosszié, amely a róla összegy?jtött információkat tartalmazza, a bolsevista állam állampolgára sem menekül el múltja el?l, ha átmegy az egyik bolsevista államból a másikba. A különböz? bolsevista államok titkosszolgálatai éppen úgy sokszorosan együttm?ködnek, mint a jezsuita rend különböz? rendtartományai: az egyik titkosszolgálat a másiknak készséggel kiszolgáltatja az egyes emberekr?l szerzett információkat.

A bolsevizmus csírái tehát ? már 400 évvel Lenin el?tt! ? adva voltak a katolikus Egyházban, mégpedig a jezsuita rend szervezeti felépítésében, alattvaló-eszményében, és az alattvalók felé irányuló titkos ellen?rzési módszereiben.

A hatalomra jutott bolsevizmus igyekezett trójai falóként befurakodni az Egyházba. Ezt a tendenciát els?sorban 1945 után Magyarországon követhetjük nyomon.

III.

VOROSILOV BARÁTJA: BALOGH PÁTER

1944 októberében Szeged szovjet kézre került, Balogh István (korábbi nevén Bloch Izrael) szegedi plébános

felajánlotta készséges együttm?ködését a Moszkvából Szegedre visszatelepült kommunistáknak. Kés?bb Vorosilov marsallal, a hírhedt „Szövetséges Ellen?rz? Bizottság” elnökével is kapcsolatba lépett, s?t barátságot kötött. Mind Vorosilov, mind Balogh páter szívesen dicsekedett ezzel a barátsággal. Tény, hogy voltak hónapok, amikor úgyszólván naponta találkoztak, és hosszú órákat töltöttek együtt.

Az „Ideiglenes Nemzeti Kormánynak” Balogh István lett a miniszterelnökségi államtitkára. Ezt a kormányt formailag az „Ideiglenes Nemzetgy?lés” választotta meg 1944. december 22-én Debrecenben, ám a névsorát már három héttel korábban összeállította Molotov szovjet külügyminiszter. Miniszterelnökségi államtitkári beosztásban Balogh István egyike lett az 1945. január 20-i moszkvai fegyverszüneti szerz?dés aláíróinak. (Ez a szerz?dés a magyar közigazgatást a trianoni határokra parancsolta vissza, és kötelezte Magyarországot, hogy „jóvátétel” címén fizessen 7 év alatt a Szovjetuniónak 300 milliárd dollárt, Romániának, Csehszlovákiának és Jugoszláviának külön-külön 200-200 milliárd dollárt.)

„Baráti” beszélgetéseik során Balogh páter azt sugalmazta Vorosilovnak, hogy Magyarországon a Szovjet egyel?re hagyjon fel mindenfajta vallásellenes propagandával, illetve intézkedéssel. Vallásilag veszélytelennek mutatkozzék be a magyar nép el?tt, és már az els? napiparancsokban hangoztassa, hogy „az istentiszteletek megtartásának nincsen akadálya”, mert csakis így lehet biztosítani a zökken?mentes átmenetet a kés?bbi bolsevista rendszerbe. Vorosilov a jó tanácsot megfogadta, és ezért 1945 elején számos, politikailag tapasztalatlan ember azt hitte, hogy a Szovjet gyökeresen szakított korábbi egyházüldöz? politikájával. Mindenesetre Balogh István beszédeiben és újságcikkeiben ilyen képet festett a Szovjetunióról.

Az újdonsült miniszterelnökségi államtitkár nem maradt meg a propaganda vonalánál. Az új rendszer érdekében gyakorlati akciókba kezdett. Felkereste Horthy egykori miniszterelnökét, Bethlen István grófot, és hosszas beszélgetések során meggy?zte arról, hogy el? kell jönnie rejtekhelyér?l, és a „haza érdekében” tárgyalnia kell Vorosilovval a „politikai kibontakozásról”. Bethlen végre ráállt erre. Vorosilov tárgyalás helyett letartóztatta, és a Szovjetunióba hurcoltatta. Ott halt meg fogolyként a volt magyar miniszterelnök 1947-ben.

Bethlen után Mindszenty József (akkor még veszprémi püspök) következett, ?t is felkereste 1945 tavaszán Balogh páter. Azzal az ajánlattal fordult hozzá, hogy mondjon köszönetet „az Egyház iránt tanúsított jóindulatért” Sztálinnak és Vorosilovnak. Mindszenty azonban nemet mondott: nem volt hajlandó megköszönni az Apor püspök meggyilkolásában megnyilvánult „jóindulatot”.

Balogh páter következ? „nagy akciójának” ideje 1950 nyarán jött el, amikor a bolsevista rendszer a szerzetesek elhurcolásával és internálásával igyekezett térdre kényszeríteni a f?pásztorától megfosztott Egyházat. Mialatt a Püspöki Kar a szerzetesek megmentése érdekében tárgyalt Rákosival, Balogh István elkövette az egész magyar egyháztörténelem egyik legszégyenletesebb árulását: a tárgyaló püspököket hátba támadva katolikus papi békemozgalmat kezdett szervezni.

Ha a bolsevista diktatúrákban a szavak azt jelentenék, amit az emberek közt szokásos szóhasználat szerint jelenteniük kellene, semmi kifogásolnivaló nem lenne abban, hogy egy katolikus pap a béke híve. Azonban a bolsevista propagandában a szavak egészen mást jelentenek, mint a mindennapi életben. A „papi békemozgalom” a rendszerrel való együttm?ködésnek volt a fed?neve.

Balogh páter Horváth Richárd ciszterci szerzetes és Beresztóczy Miklós kanonok személyében találta meg a „papi békemozgalom” két vezet? egyéniségét. Az el?bbit féktelen becsvágya (és baloldali felfogása), az utóbbit az ÁVH újabb kínzásaitól való félelme tette alkalmassá erre a szerepre. (Beresztóczyt a Mindszenty-per idején letartóztatták, és a hírhedt Andrássy út 60-ban hónapokon át kínozták. Végül aláírta, hogy vállalja a besúgó szerepét, és ennek fejében szabadlábra helyezték.)

Horváth Richárd és Beresztóczy Miklós a jogi egyetem aulájában 1950 augusztusában bejelentette a „papi békemozgalom” megalakulását. Kijelentették, hogy ez a mozgalom biztosítja az Egyház és állam közti „megállapodást”, vagyis a kommunista rezsim diktátumai el?tt teljes és feltétlen behódolást. Ezzel egyidej?leg elítélték Mindszenty hercegprímás politikáját, és a Vatikán „reakciós” magatartását.

Az els? „békegy?lésen” az országban uralkodó terrorisztikus légkör ellenére nem sok pap jelent meg. Azok javarésze sem meggy?z?désb?l ment el oda, hanem részben félelemb?l, részben politikai tájékozatlanságból. Az elhangzott szónoklatok ? miként kés?bb is valamennyi „békegy?lésen” ? üres kommunista propagandaszólamokból álltak. Nem is a tartalom volt a fontos. Azzal, hogy a Rákositól szorongatott püspököket hátba támadva létrejött a kommunisták trójai falova; a bolsevik rendszer elérte a célját.

A „papi békemozgalom” szellemi atyja „m?ve” létrejötte után visszavonult. A további politikai „aprómunkában” már nem volt rá szükség, és tudta jól, hogy ez a gyalázatos árulás óriási felháborodást fog kelteni itthon, és a Vatikán elítélése sem marad el. Mint aki jól végezte dolgát, kiszállt az általa elindított politikai lavinából, Horváth Richárdra és Beresztóczy Miklósra hagyva az ódiumot. Természetesen kommunista „barátai” jóváhagyták ezt a húzását. Még nagy terveik voltak az ?ket jól szolgáló áruló pappal. A bolsevisták számítása be is vált. Balogh páter megúszta felfüggesztéssel, amit kés?bb ? kommunista nyomásra ? a magyar püspökök hatályon kívül helyeztek.

Az 1950-1953 közti éveket viszonylag csendes vidéki plébánoskodással töltötte. Mihelyt Nagy Imre színre lépésével a politikai helyzet megváltozott, Balogh páter újra bekapcsolódott az egyházpolitikába. A budapesti domonkos templom plébánosa lett, és a kezdeti népszer?tlenségét azzal ellensúlyozta, hogy a fizikai munkára kényszerített domonkos atyákat havonta rendszeres összegekkel támogatta. Amíg (nyilván állami finanszírozásból) a jótékony tündér szerepét játszotta, kialakult róla a hív?k körében az a vélemény, hogy ? valójában „a mi emberünk”. Csupán az Egyház érdekében keresi az állammal a kapcsolatot, de a szíve mindig az Egyházért dobog. Amikor néhány kisebb súlyú ügyben elérte, hogy az el?zetes letartóztatásból szabadlábra helyezzék az „izgatással” vádoltakat, többen meger?södtek abban a meggy?z?désükben, hogy ? az Egyház megmentésének kulcsembere.

Az 1956-os forradalom és szabadságharc dics? napjaiban Balogh páter a háttérben maradt. Nem tett semmilyen politikai nyilatkozatot, a kivárás taktikáját alkalmazta. Nem tett kísérletet arra, hogy az id?közben kiszabadult hercegprímással találkozzon. Tudta jól, hogy ett?l a találkozástól nem sok jót remélhet…

A szabadságharc leverése után ismét eljött az ? ideje. A Váci utcai Angolkisasszonyok templomának igazgatója lett, és (egykori „érdemei” jutalmául) állami gépkocsin közlekedett, állami sof?r állt a rendelkezésére, és miniszterelnökségi államtitkári nyugdíjat folyósítottak a számára. Az „Opus Pacis” néven újjászervez?d? papi békemozgalomban már nem volt rá szükség, hiszen abban a Kádárék által megzsarolt egész püspöki kar részt vett. Neki a kommunisták más szerepet szántak. Amikor különböz? hullámokban (1961-ben, 1966-ban, majd a hetvenes évek elején) számos papot letartóztattak, Balogh páter dezinformációval, a letartóztatott papokról terjesztett rágalmakkal segítette Kádárék ördögi terveit. Az egyik „izgatásért” elítélt papról pl. azt terjesztette, hogy valójában közönséges tolvaj, egy „államellenes összeesküv?t” sikkasztással, egy másikat pedig homoszexualitással vádolt. Ehhez nem kell kommentár…

Az 1961-es tömeges letartóztatások idején az egyik lefogott egyházi személy édesanyja könnyek közt kérte a fia ügyében Balogh páter segítségét. S Balogh István akkor ezt válaszolta ennek a magyar édesanyának: „az Ön fia közönséges b?nöz?, hiszen ebben a rendszerben csak b?nösök kerülnek börtönbe!” E sorok írója, amikor megdöbbenve hallotta ezt a feleletet, úgy érezte, hogy az egykor Vorosilovval barátkozó, majd a domonkos atyákat „segít?” áruló pap most mutatta meg életében el?ször az igazi arcát!

„Érdemeit” a bolsevisták meghálálták: 1970. április 4-én magas állami kitüntetésben részesült. Ám a történelem, a magasabb jog és igazabb igazság kinyilvánítója más ítéletet hozott. A Balogh páter által „közönséges b?nöz?knek” nevezett áldozatok java részét már rehabilitálták. Ma már mindenki számára világos, hogy az Egyház igazi érdekét nem a trójai faló szerepét játszó Balogh István, hanem a küldetéséhez mindhalálig h?séges Mindszenty József szolgálta!

IV.

LENIN KÉPE AZ ÉRSEKI PALOTÁBAN

Az Egyház térben és id?ben él. Az evangélium örök igazságait nem légüres térben, hanem konkrét történelmi szituációban, meghatározott szellemi áramlatok között hirdeti. Kétezer esztend?s történelme során számos szellemi kihívásban volt része. Az I. század gnoszticizmusát, a IV. század arianizmusát, a XIII. század albi eretnekségét sikeresen leküzdötte, a két nagy görög filozófiai irányzatot, a platonizmust és az arisztoteliánizmust pedig a keresztény gondolatvilágba integrálta. A szellem fejl?dése ugyanis az él?lények fejl?déséhez hasonló: ez a fejl?dés mindig szerves. Egy szellemi irányzat csak olyan elemeket asszimilálhat, amelyek életfunkciói folytatásához alkalmasak, olyanokat sohasem, amelyek ezeket az életfunkciókat lerontják. Ha egy szellemi irányzat alapjai igazak, de a kés?bbi konklúziók során a tanításba az igazság mellett tévedés is vegyül, akkor ez a filozófia a kereszténységbe integrálható, mint ez történt a platonizmus és az arisztoteliánizmus esetében. Ha azonban egy filozófia téves alapelvekb?l indul ki, akkor az Egyház számára nincs más lehet?ség, csak egy: fel kell venni a harcot azzal az irányzattal!

Ha van tanítás, amely alapelveit tekintve szemben áll az Egyház tanításával, úgy az ateista marxizmus-leninizmus, a bolsevizmus ideológiája az: tagadja Isten létét, az emberi lélek létét, az ember túlvilági létét, az akarat szabadságát; esküdt ellensége a családi életnek, szabad szerelmet (ill. „nyitott házasságot") hirdet, tagadja a magántulajdont, és sárba tiporja azt, ami Isten után a legszentebb név: a haza nevét. Egy olyan filozófiával, amely hadat üzen az Isten-haza-család hármas értékének, a keresztény ember csak egyet tehet: harcol ellene minden lehetséges szellemi eszközzel!

Századunk hatvanas-hetvenes-nyolcvanas éveiben mégis akadtak az amerikai kontinensen olyan egyházi személyek, akik megkísérelték a lehetetlent, és össze akarták vegyíteni a tüzet a vízzel, a bolsevizmust a vallással. Azt hirdették, hogy ha az Egyház elébe megy a szociális probléma megoldásának, és ezen túlmen?en együttm?ködik a kommunista forradalmi eszmékkel, akkor kifogja a szelet a vitorlából, és az eredetileg vallásellenes bolsevizmust megszelídíti, egyházellenes élét elveszi. A f? tévedésük ott volt, hogy nem vették észre: a bolsevizmus lényege nem a munkások kizsákmányolt helyzetének megszüntetése (ez csak taktikai demagógia, illetve politikai retorika), hanem a keresztény legf?bb értékek kategorikus elutasítása. Így aztán a bolsevizmus „megszelídítése" helyett trójai falovat építettek a bolsevizmus számára!

Helder Camara recifei érsek (Brazília) a bolsevizmussal való együttm?ködésben odáig ment, hogy az érseki palotájában lév? szobájában a falra Lenin-képet függesztett ki. Ezzel a bolsevizmus és a kereszténység összeegyeztethet?ségét kívánta hangsúlyozni. Helder Camarát nem zavarták a bolsevizmus iszonyatos alapelvei és megdöbbent? gaztettei. ? mindezt esetlegesnek vélte, mert úgy gondolta, hogy a bolsevizmus megreformálható… Pedig az egyházüldözés, a Gulágok, a koncepciós perek a kommunizmus lényegéb?l fakadnak. Egy bolsevik megtérhet, de akkor már nem bolsevik többé. A bolsevizmus, mint ilyen sohasem térhet meg, mert akkor már megsz?nik bolsevizmus lenni.

Kétségtelen, hogy Helder Camara sokat tett a szegények szociális problémáinak megoldása érdekében. A baj az volt, hogy mindezt a kommunista eszmékre való hivatkozással tette. Az eredmény: Brazíliában a bolsevikok már nemcsak Marxra, Engelsre, Leninre, de Helder Camarára is hivatkozhatnak!

A Cardenal-fivérek (mindkett? katolikus pap) Nicaraguában Ortega rezsimjében miniszteri állást vállaltak, és ezzel a rezsimmel a legszorosabban együttm?ködtek. ?k is ki akarták fogni a szelet a vitorlából, de ehelyett a baloldali rezsim kollaboránsaivá váltak. „Aki korpa közé keveredik, azt megeszik a disznók"… Pápai intézkedéssel mindkett?jüket felfüggesztették a papi m?ködést?l, ?k azonban ennek ellenére sem hagytak fel baloldali, a bolsevizmusnak szállást csináló politikájukkal…

A dél-amerikai ferences Leonardo Boff a „felszabadítási teológia" atyja. E teológia szerint „Jézus a szegények oldalára állt". Ennek megfelel?en az Egyháznak is a „szegények oldalára" kell állnia, ha kell, fegyveres er?szakot alkalmazva is. A szegényeket forradalmi úton fel kell szabadítani a gazdagok uralma alól. A Boff által létrehozott kisközösségi mozgalom is ezt a célt szolgálja.

Ezzel a tanítással Boff lényegében magáévá tette a történelmi materializmus szemléletét, amely szemlélet a mindenki számára örömhírt hirdet? kereszténységgel összeegyeztethetetlen. Jézus nemcsak a szegényeké, hanem mindenkié. Jézus nem egy csoport mellé állt, hanem azt akarta, hogy a gazdagok is váljanak lelki szegényeké, és így ne legyen többé válaszfal az emberek közt. Jézus nem hirdetett forradalmi felszabadítást bolsevik módra, hanem az emberi tudat bels? átalakításával kívánta elérni, megvalósítani Isten Országát!

Abban is téved Boff, hogy az evangéliumot csak akkor lehet hirdetni, ha már a szociális problémák megoldódtak. Az ember egyaránt rászorul mind a testi, mint a lelki táplálékra, ezért az evangelizálásnak és a nyomorenyhítésnek egymással párhuzamosan kell haladnia. Az Egyház els?dleges, Jézustól rendelt feladata az evangélium hirdetése, és az Egyház, mint ilyen csakis az evangéliumot hirdetve, annak tanításának erejében tud közrem?ködni a szociális problémák megoldásában. Eközben sohasem tehet magáévá istentelen, vallásellenes ideológiát, amint ezt Boff tette.

Tanítása miatt Boff a Hittani Kongregáció által figyelmeztetésben részesült. ? Bármennyire nemes gondolat a szegények oldalára állni, amennyiben ez bolsevista frazeológiával, módszerekkel és eszközökkel történik, az eredmény nem a szegények sorsának jobbítása, hanem a sátáni bolsevizmus er?södése lesz!

Helder Camara, a Cardenalok és Leonardo Boff esetének tanulsága: a kereszténység csak az alapelveiben helyes filozófiákat „keresztelheti meg", az alapelveiben hamis világfelfogást sohasem! A kereszténység

„megkeresztelhette” Platont és Arisztotelészt, de az istentelen, sátáni bolsevizmust sohasem! A bolsevizmussal szemben csak egyféle magatartás lehetséges: a megalkuvás nélküli, szüntelen szellemi harc! A tüzet nem „megszelídíteni”, hanem kioltani kell!

V.

A KERESZT HARCA A VÖRÖS CSILLAGGAL

Bármennyire igaz, hogy egyes bolsevista gyakorlatokat az Egyháztól vett át Lenin, bármennyire is tény, hogy a bolsevizmus egyes áruló papok, illetve teológusok révén jelen volt, és jelen van ma is az Egyházban, az is letagadhatatlan és felemel? tény, hogy az elmúlt 55 esztend?ben mindig voltak olyan egyházi személyek, akik megalkuvás nélkül, elszántan küzdöttek a bolsevizmus ellen!

XI. Pius Pápa 1935-ben a „Divini Redemptoris” kezdet? enciklikájában éles szavakkal bélyegezte meg a bolsevizmus ideológiáját és a Szovjetunióban megvalósult gyakorlatát. Rámutatott, hogy a bolsevizmus és a kereszténység sohasem köthet egymással elvi kompromisszumot, mert leglényegesebb alapelveikben eltérnek egymástól.

1938-ban, a budapesti Eucharisztikus Kongresszuson mondott beszédében Pacelli pápai legátus, a kés?bbi XII. Piusz pápa elítélte a bolsevizmust, mint rendkívül veszélyes jelenséget.

XII. Piusz pápa 1944 szeptemberében az egyik beszédében azt mondotta, hogy a régi világ romokban hever, új világ van épül?ben. Ennek az új világnak most még nem ismerjük az épít?it, de ismerjük épít?köveit. Ezek az épít?kövek: istenhit, erkölcs, hazaszeretet, család és magántulajdon. Ezekkel a szavakkal a pápa állást foglalt a felsorolt értékeket tagadó bolsevizmus ellen.

1956. november 4-én a Szovjetunió hadüzenet nélküli háborút indított a magyar forradalom és szabadságharc vérbefojtására. A következ? napokban, amikor Budapest utcáin még elszántan küzdöttek a tizenéves pesti srácok a szovjet tankok ellen, XII. Piusz pápa egymás után két pápai körlevélben, szenvedélyes szavakkal bélyegezte meg azt az „ázsiai vandál pusztítást”, amelyet a bolsevista hordák a bolsevizmus ellen harcoló magyar nép szent földjén véghezvittek. (A pápa e két körlevéllel szakított azzal a korábbi vatikáni gyakorlattal, amely szerint a pápa aktuális politikai eseményekhez nem szól hozzá.)

A II. Vatikáni Zsinaton Ottaviani bíboros, a Hittani Kongregáció akkori prefektusa már korán felismerte, hogy a zsinati szövegtervezetek az Egyház ellenségei által félremagyarázhatók. Elszánt harcot indított a szövegek pontosításáért. Bár nem minden javaslatát sikerült elfogadtatnia, annyit mindenesetre elért, hogy a zsinati atyák nem szavazták meg a Teilhard de Chardin gondolatait tükröz? szövegtervezeteket.

Teilhard (jezsuita pap és paleontológus) sajátos világfejl?dési elméletet dolgozott ki. E fejl?dési elmélet szerint a világ egyre magasabb fejl?dési fokon keresztül szükségképpen a „kozmikus Omega-pont”, azaz Krisztus felé halad. E szépen hangzó elmélet valójában a bolsevizmus szellemi szállászcsinálója, hiszen a bolsevisták által vallott történelmi materializmus szerint is szükségszer? a történelem fejl?dése: a történelem szükségképpen a bolsevizmus irányába fejl?dik. Ha a „bolsevizmus” helyébe behelyettesítjük Teilhard „kozmikus Omega-pontját”, rögtön szembeszök?vé válik a hasonlóság: e szükségszer? fejl?dés tanával a bolsevisták és Teilhard is elvetik a szabad akaratot, s ezzel együtt a rajta alapuló erkölcsi rendet is. Világon kívüli megváltóra sincs szükség így, s?t Teilhard ? a bolsevistákhoz hasonlóan ? még a világon kívüli Isten létét sem fogadja el, hiszen a „kozmikus Omega-pont” nem transzcendens létez?, hanem a világ immanens része. Hiába nevezi Teilhard a maga „kozmikus Omega-pontját” Krisztusnak, ez csak egy szó, aminek semmi köze a Szentháromság második személyeként megtestesült történelmi Jézushoz!

Teilhard elleni sikeres harcával tehát Ottaviani bíboros valójában a bolsevizmus ellen küzdött.

A bolsevizmus ellen egy életen át küzd? Mindszenty alakja és történelmi jelent?sége közismert, ezért itt róla b?vebben nem kell szólnunk.

A Sátán és csatlósai kétezer év alatt mindent megtettek a Jézus által alapított Egyház elpusztításáért. E kétezer év alatt a legveszélyesebb ellenfél a bolsevizmus volt. Az Egyház mégis él, és élni fog az id?k végezetéig, hiszen isteni alapítója megígérte: „A pokol kapui nem vesznek er?t rajta!” (Mt 16. 18).

Megjelent:
Szent Korona
1991. máj.22.; máj. 29.; jún.19.; júl. 3.; és júl. 17.-i számaiban.

Nyomtatható változat

Tisztelt olvasók! Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** facebook oldalát, a következ? címen: https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló